

Vármegyei elismerésben részesült Pfeifer Rikárd

Kiskunlacháza Város Képviselő-testületének javaslatára az idén PFEIFER RIKÁRD vehette át december 15-én, a Vármegyházán Pest Vármegye Környezetvédelméért Díját környezetvédelmi tevékenysége elismeréseként. Szívvel gratulálunk az elismeréshez!

A méltatásban elhangzott, amit mi itt Kiskunlacházán tudunk, hogy Rikárd munkájának köszönhetően több száz illegális hulladéklerakót számoltak már fel. A Ráckevei-Duna természetvédelmi területeinek bővülése többek közt az ő tevékenységének is köszönhető és a Vesszőzátany-sziget védetté nyilvánításában jelentős szerepe volt. Karácsony után kérdeztem Pfeifer Rikárdot az elismerésről és természet, az élővilág, a Kis-Duna iránti elhivatottságáról.

Jáki Réka: – *Hogyan élted meg ezt az elismerést, hiszen az embernek a szűkebb környezetétől, attól a közösségtől, ahol él, nyilván a legjobban esik, ha értékeli a munkáját!*

Pfeifer Rikárd: – Természetesen nagyon örültem neki. Jó visszajelzésnek tartom arra, hogy helyes az út, amin járok. Büszke vagyok rá és hálás, amiért elismerik munkásságomat.

– *Tudjuk rólad, hogy mindig elérhető vagy, ha bárki tapasztalja, hogy akár a Kis-Dunán a vízben, akár a parton vagy még távolabbi területeken is károsítják a környezetet, a növény- vagy állatvilágot. A természetvédelem a hivatásod, az életed, vagy a hobbid?*

– Is-is! Mindenem az élővilág és gyermekkorom óta úgy érzem, hogy nem elég szeretnem, meg is kell védenem, ahol, és amikor csak lehetőségem van rá.

– *Hogyan vezetett ide az életpályád?*

– Ide Kiskunlacházára 25 éve költöztünk Csepelről. Megragadt a Duna-parti csendes üdülőterület nyugalma, retró hangulata és persze a kiváló horgászati lehetőségei.

Végzettségemet tekintve okleveles általános és mezőgazdasági vízgazdálkodási üzemmérnök vagyok. Ideköltözésemkor még egy nagy multinacionális vállalat, a Yamaha magyarországi vezérképviseletén dolgoztam középvezetői beosztásban. A vízi járművek és terepjárók hazai értékesítéséért feleltem. Sikeres, jól jövedelmező, ám felettébb idegőrlő volt dolgozni a multi cégnek. Így 10 év után saját vállalkozásba kezdtem itthoni telepelyen. Hajócsavarokat és hajózási kenőanyagokat forgalmazok. Jóval több időm lett lakókörnyezetemre és az akkor már igen

megkedvelt kiskunlacházi természeti környezetre. Ez idő tájt már réges-régen társadalmi munkában polgári természetörkényt tevékenykedtem a Ráckevei Duna-ágon és mellékvizein. A kiskunlacházi határban is többször értem tetten mezei tolvajokat, környezetszennyezőket, szemétkerakókat. A polgári jogkör már kevésnek bizonyult az ellenük folytatott harcban. Így, amikor lehetőség nyílt rá, örömmel csatlakoztam a Kiskunlacházi Mezei Őrszolgálathoz, melynek 10 éven át vezetője lehettem, Kiskunlacháza Város Önkormányzatának munkatársaként. A 10 év alatt kijelenthetem, hogy csodát tettünk 4 fős szolgálatunkkal. A mezei-erdei lopásokat szinte 0-ra csökkentettük. Számtalan illegális szemétkerakót értünk tetten. Több tucatnyi állatkínzásra derítettünk fényt. Több száz köbméternyi illegálisan lerakott hulladékot számoltunk fel és még reggelig sorolhatnám azt a számtalan pozitív eredményt, melyet kollégáimmal elértünk. Nagyon szerettem itt dolgozni. Kifogástalan munkahely volt itt, az Önkormányzatnál. Korrekt vezetőkkel, korrekt munkatársakkal. Közvetlen bajtársaim közül volt néhány fő, akik nem vették át az új idők új gondolatait, a jóval feszebb munkavégzést, a magas elvárásokat és lecsérélődtek időközben. Viszont az utolsó 5 évemben olyan jó kollégákkal tudtam dolgozni, hogy megtiszteltetés volt velük Kiskunlacháza mezei közbiztonságára és természeti környezetére vigyázni. Amikor 2019 telén életem hajójának kormánylapátját egy kicsit más irányba kellett fordítanom, fájó szívvel hagytam magára a Mezei Őrszolgálatot. Fájó, de nyugodt szívvel. Azt hittem, hogy a nehezen kitaposott úton már működni fog önállóan is. Sajnos nem így lett! Számomra hihetetlen módon a 10 év alatt felépített rendszer néhány év múlva kártyavárként összeomlott! 2023. február 1-jével megszűnt a Kiskunlacházi Mezei Őrszolgálat. Mindegy ezt hagyjuk, mert összeszorul a gyomrom, ha rá gondolok...

Jómagam 2019. december 3-ától a Ráckevei Dunaági Horgász Szövetség halórzési és horgászturisztikai ágazatvezetőjeként dolgozom. 18 fős csapat munkáját irányítom, de természetesen le nem mondanék a terepi munkáról, így csupán 1-2 irodai napom van, a többit a szeretett Ráckevei Duna-ágon töltöm.

Az itt eltöltött eddigi négy éve alatt kollégáim kiválogatása után szintén egy ütőképes, tette kész csapattal tudok dolgozni a Duna-ág és mellékvizeinek érdekében és védelmében. Szerecsére a szövetség ügyvezetése hasonlóan természet- és környezetvédő szemlélettel rendelkezik, és szintén nagyon szereti a rendet, így ez irányú elképzeléseink egyeznek. Halóri kollégáim immáron nem csak a szűken vett halóri munkát végzik, hanem elkötelezett és nyitott szemű, harcos természetvédők is lettek, s foggal, körömmel védik csodálatos természeti kincseinket, nem csak a halakat.

– *Mindig is vonzódtál a természethez?*

– Igen, egészen kisgyermek korom óta. Négy éves voltam, amikor először horgászni vittek szüleim és úgy maradtam. Megragadt a vízpart, a vízparti élővilág és maga a víz. Azért is lettem – amint fent írtam – vízgazdálkodási üzemmérnök, azon belül is természetvédelmi szakosodással.

– *A Ráckevei-Dunán 2020-ban történt szennyezés megszüntetésében és az elkövető felderítésében is jelentős szerepet vállaltál. Olvastam, hogy felmentették az elkövetőt. Mit gondolsz erről?*

– Nehéz erről indulatok nélkül beszélnem, meg is kell fontolnom minden egyes kimondott szavamat. Az, hogy mélyszélesen

meg vagyok döbbenve, és az, hogy ezt nem tudom elfogadni, nem írja le azt, amit érzek. Ezen most nem is szeretnék „rugózni”, mert kevés vagyok, kevesen vagyunk hozzá, hogy ez ne így legyen. Az ügyesség ejtette a vádat, nem tudta bizonyítani a gyanúsított bűnösségét. Volt rá 3 évük és nem sikerült. Nem tudjuk, hogy mi van a háttérben, kár is találgatni! El kell fogadni egyelőre, és bízni abban, hogy hátha mégis utat tör az igazság. Mert az igazságot el lehet nyomni, lehet álcázni, lehet tagadni, de egyszer kifakad, egyszer mindig kiderül. Szívből remélem, hogy még megélem, mert ott akarok ülni a tárgyalásain az első sorban. Akarom, hogy börtönbe zárják sok évre, mert megérdemelte. Annyira akarom, hogy az már fáj.

– *Közösségépítő munkád során a többi civil szervezettel és a természetvédelem szakembereivel is kiváló kapcsolatot ápolsz, amelynek eredménye a kiemelkedő környezetvédelmi tevékenységed, a szemléletformálás mind a városlakók, mind a településre látogatók esetében. Miért tartod ezt fontosnak? Szerinted lehet a MA emberének útmutatót adni, elfogadtatni velük egy értékszemléletű látásmódot?*

– Miért fontos? Mert csak akkor lehet hatékonyan megvédeni valamit, ha megismerjük, mind a védelem tárgyát, mind a rá leselkedő veszélyeket. Nagy szavak, de színigazak: „Csak egyetlen Földünk van!” Én úgy vélem, hogy ahol élek, ott tegyek meg mindent azért, hogy környezetem élővilága megmaradjon, ne sérüljön, sőt, ha lehet, fejlődjön. És ezt várom el minden egyes ott élő polgártárustól is. Sajnos manapság nem a természetvédelem van a központban. Nagyon nem! Mondják, beszélnek róla, lobogóra tűzik, de a valóság más. Egyre-másra kurtítják az állami természetvédelem költségvetését, személyi állományát. Egyre-másra adnak ki védett területekre építési engedélyt gyáraknak, logisztikai bázisoknak és nyithatnak bányákat, az eddig megóvott ősi területeken. Ideje ráébredni, hogy nem minden a pénz! Vegyük észre a talpunk alatt, vagy a körülöttünk zajló életet, mielőtt eltapossuk a dőzerekkel.

– És, amikor valahol az állami védelem ellehetetlenül, nem marad más, csak az egyén, illetve az egyének alkotta összetartó közösségek. Helyi szinten kell megvédenünk szűkebb lakókörnyezetünk természeti értékeit. Aki nem érzi át ennek súlyát, annak nem lehet útmutatót adni, nem fog tovább látni az orránál.

– *Ez valamiféle küldetés a Részedről?*

– Nem gondolnám küldetésnek, inkább követett útnak. „Az út célja maga az út...” És legyen ez az út zöld. De ne „sötétzöld”, hanem mondjuk olivazöld...

– *Melyik „mentésedre” vagy a legbüszkébb?*

– A mentésnek esetemben többféle megközelítése is szóba jöhet. Sokszor volt, hogy vízből kellett mentenem fuldoklókat. A legtöbbször sikerült, de bizony volt, amikor már nem segíthettem. Volt, hogy a határban öngyilkosságra készülő személyt tudtam visszatartani. Volt, hogy gonosz állatkínzó karmaiból sikerült kiemenekíteni a félig már élve elásott kiskutyákat. Volt, hogy halálig menő kutyaviadalt számoltunk fel kollégáimmal, rendőrökre adva az elkövetőket. Számtalan esetben vittem állatkórházba mérgezett, vagy áram ütötte védett madarat, főként rétisast, ölyvet, fekete gólyát, baglyot. Amikor visszakapod őket gyógyultan, hogy visszavihesd elengedni, na, az egy csuda dolog. A legutóbbi mérgezett rétisas kiengedés után kitopogott a lábából, kiterjesztette hatalmas szárnyait, hátrafordult, a szemembe nézett és csak ezután repült fel. Nem szégyellem, bögtém, mint egy gyerek. Összefoglalva nem tudnék döntení, mindegyik sikeres „mentésünkre” büszke vagyok.

– *Félted a világunkat, a környezetünket és a természetet? És leginkább mitől...vagy kitől?*

– Természetesen igen. A pénzéhes, buta emberektől.

– *Mi az, amit a legfontosabb értéknek tartasz a világban?*

– A biológiai sokféleséget, másként a fajgazdagságot.

– *Látsz valami kiutat, hogyan mentsük meg a csodálatos természetet, mit kellene tenni az országoknak, embereknek ahhoz, hogy ne pusztuljanak el értékes növények, állatfajok?*

– Most pufogtathatnám itt a szelektív hulladékgyűjtést, az üvegházhatást okozó gázok csökkentését és a többi hangzatos – bár igen fontos –, mindenki által ismert tennivalót. Azonban amit mindenki megtehet az az, hogy a legszűkebb lakókörnyezetében lévő természeti környezetben nyitott szemmel jár, és ami nem odaillő, az ellen fellép, illetve az illetékes hatóságot intézkedésre készíti. Sajnos ehhez sokszor nagyon állhatatosnak és kitartónak kell lennie, mert a hatóságok természetvédelmi vonatkozású ingerküszöbe meglehetősen magas. Azonban, ha nem állunk le és folyamatosan jelezzük a problémát, tapasztalatból mondom, hogy a leglomhább államigazgatási gépezet is beindítható.

– *Hogyan ünnepled a karácsonyt, lesz pihenés vagy „üzemben” leszel?*

– Szolid családi körben. Pihenés nem lesz. Gyakorlatilag végig az ünnepek alatt szolgálatban leszek a Ráckevei Dunán. Szolgáltunk munkatársai között számosan kis gyermekekkel, illetve vidéki rokonoknál töltik az ünnepeket. Viszont a 365 napos, 24 órás halóri védelem nem szakadhat meg ilyenkor sem, így néhányan ilyenkor egy kicsit „ráhúznak”.

– *Mit kívánnál 2024-re városodnak, a kiskunlacházi polgároknak?*

– Az ilyenkor szokványos jó kívánságok mellé azt kívánnám, hogy minél többen és minél többet menjenek ki Kiskunlacháza határába, a kicsiny, ám hangulatos és szép erdeinkbe, valamint a csodálatos Duna-partunkra. Szakadjanak ki a monoton hétköznapiokból és legalább hetente egyszer-kétszer jöjjenek ki a „zöldbe”! Csodálkozzanak rá a színes madárvilágra, szagolják a mező illatát, hallgassák a fák suhogását, figyeljék az állatok éjszakai vagy a hajnali neszezését. És kérem, nagyon kérem, vigyázzunk rájuk, amíg mellettünk élnek!

– *Köszönöm a beszélgetést és kívánok Neked még sok-sok sikert a munkádban és egy Szébb Boldogabb és Zöldebb Új Esztendőt, amely mindannyiunk számára fontos és megkönnyíti a munkádat!*

– Köszönöm a beszélgetést!

Jáki Réka